

get har anseet det for aldeles utilraadeligt, nu at gjøre Forandring i en Lov, hvorved de forskjellige Gager ere blevne forhøjede. Den Sædberegning, der er opstillet i Loven af 1858, giver ikke saa stort et Tillæg som den Sædberegning, der indeholdes i den foreliggende Lov; man kan jo være vis paa, at hvis det var Tilfældet, saa vilde der ikke være fremkommet Forslag om at anvende den foreliggende Løvs Bestemmelser paa de i Loven af 1858 omtalte Embeds- og Bestillingsmænd, men nu er det en given Ting, at de forskjellige Bestemmelser om de enkelte Lønninger i Loven af 1858 ere givne netop med særligt Hensyn til det ringere Tilflud, som vilde blive hødt ifølge den der opstillede Sædberegning. Jeg er overbevist om, at dersom den Sædberegning, der indeholdes i den foreliggende Lov, havde ligget til Grund for Loven af 12te Jan. 1858, saa vilde de forskellige Lønningsaffæer være blevne ringere, end de bleve, det højere Tilflud, der vil følge af den Sædberegning, der er gjort gjældende i den nu foreliggende Lov, vilde have ført til at medføre Gagesatserne noget, og Udvalget kan nu ikke finde det tilraadeligt først at sætte de forskellige Gagesatser højere paa Grund af det mindre Tilflud, der efter den tidligere Sædberegning vilde komme til at tilflyde de Bedkommende, og saa 2 Aar efter give dem en mere fordelagtig Sædberegning, hvor efter de vilde faae et større Tilflud. Man har saameget mindre kunnet finde dette tilraadeligt, da Loven af 1858 indeholder den samme Bestemmelse som den, der er foreslaaet i nærværende Lov, at den inden 5 Aar efterat den er udkommen, skal underkastes en Revision. Da det nu altsaa er givet, at vi inden Loven af 1858 har bestaaet i 5 Aar, maage komme til en almindelig Revision af den, og man til den Tid, hvis man ibrigt finder det hensigtsmæssigt, kan optage den Sædberegning, der indeholdes i den foreliggende Lov, saa vilde det efter Udvalgets Mening være aldeles ubetimeligt allerede nu at inklade sig paa en saadan Forandring som den, der her er foreslaaet. — Der er endelig af Udvalget stillet det Forslag, at der efter § 33 skulde indflydes en Paragraph, der gaaer ud paa, at naar et geistligt Embede, der lønnes med Tiende og andre Na-

turalbeholdninger, bliver ledigt, forandres Natural-lønningen til en fast Pengeløb, der indtil Forholdet er ordnet ved en Lønningslov, bestemmes ved Finantsloven, og der er tillige foreslaaet et Minimum for en saadan Lønningsansættelse. Det er nu en Sag, som mere og mere griber den hele Befolkning, og derigjennem stærkere og stærkere paatrænger sig den lovgivende Magt, at komme til endelig Forandring med Hensyn til Lønningsmaaden af alle vore Embedsmænd, saa at Lønnen bliver fastsat til et bestemt Pengebeløb, og med Hensyn til de Embedsmænd, hvorom det her er Tale, er det efter min Formenting maaskee endnu mere paatrængende end med Hensyn til andre Embedsmænd, fordi disse Embedsmænds Stilling til Befolkningen i det Hele og Spørgsmaalet om det gjensidige Forhold atter for en stor Deel berøer, foruden paa andre Omstændigheder, ogsaa paa, hvorvidt Lønningsmaaden er en saadan, at Embedsmændene ikke derigjennem komme til at staae paa en spændt Fod med Befolkningen. Det moralske Forhold, eller, om man vil, det kristelige Forhold mellem Præst og Menighed er et ypperligt Baand end det, der binder den juridiske Embedsmænd til hans Omgivelser; denne kan stille sig over for dem som Jurist, han skal kun virke for, at Lov og Ret blive gjældende, men Præsten skal virke paa Hjertet og paa Aanden, og hans Virksomhed bliver altsaa ikke en saadan ligefrem juridisk eller materiel som den verdslige Embedsmænds. Det er altsaa i dette Tilfælde dobbelt vigtigt, at Forholdet bliver ordnet paa en bedre Maade, end det nu er ordnet paa. Det er jo ogsaa vittterligt, at medens det idetmindste af Folketingsbet. og af Regeringen, er anseet for rigtig, at en vis Deel af Lønningerne i det Hele, og da en forholdsvis større Deel af de lavere end af de højere, indrettes saaledes, at Lønningerne blive noget fluctuerende efter de væglende Sædepriser, er det derimod Tilfældet med Geistlighedens Lønning, at den allervæsentligste Deel deraf er fastsat paa en Tid, hvor det Udbytte, Tienden gav, var langt ringere, end det nu er, og at det navnlig er de højere Lønninger, der ville fluctuere meest, og man har ikke hidtil, medens Tiden var dertil og Forholdene paagode det, reformeret i dette Forhold.